

[Camre.]

net i Ålborg er blevet oplyst, at man har ført en permanent kontrol med de omhandlede virksomheder, men samtidig offentliggør Information et åbent brev fra fabrikken, hvoraf jeg tillader mig at citere et afsnit:

„Den eneste grænse, der er fastsat, vedrører asbeststøv på Dansk Eternit-Fabrik og er meddelt os den 21.11.1972 i forbindelse med maskepåbud, hvis denne grænse overskrides.“

Man må formode, at fabrikken her giver korrekte oplysninger, og der er altså ikke givet nogen klare kriterier for, hvorledes man skulle inødegå denne støvfare. Der er kun dette ene påbud om masker fra november sidste år.

Nu kan det virke urimeligt at trække en enkelt virksomhed eller et par enkelte virksomheder frem. Jeg vil da gerne sige, at dette er noget, som gælder meget generelt. Alt støv er i visse mængder sundhedsfarligt. Det kan være kræftfremkaldende, det kan være silikosefremkaldende, det kan være bronkitis- og astmafremkaldende, og derfor er det vældig vigtigt, at der iværksættes foranstaltninger, der sikrer en meget nøje overholdelse af de eksisterende støvgrænser, ligesom man må efterprøve de eksisterende reglers holdbarhed.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg er ganske enig med hr. Camre i, at støvproblemerne er meget alvorlige, og at det er noget, man skal være meget på vagt over for. Jeg vil gerne føje til, at jeg ligesom hr. Camre er meget foruroeligt over de oplysninger, der er kommet frem om sygeligheden blandt arbejderne i cement- og eternitindustrien i Ålborg, og straks da jeg fik disse oplysninger, bad jeg arbejdstilsynet om at foretage en grundig analyse af det materiale, der kan fremskaffes om de dødsfald og de sygdomstilfælde, der er omfattet af den undersøgelse, som DASF har foretaget. Herigennem håber jeg at få fuld klarhed over årsagsforbindelsen mellem arbejdsforhold og sygdom, naturligvis først og fremmest med henblik på en bekæmpelse af denne sundhedsfare. Så vil jeg føje til, at også de virksomheder, hvis arbejdere er omfattet af DASFs undersøgelse, har sendt mig en redegørelse for deres vurdering af tallene, og disse oplysninger vil naturligvis

indgå i arbejdstilsynets videre arbejde med rapporten fra DASF.

Lad mig så nævne, at der ikke i loven er fastsat nogen bestemt støvgrænse. Grænseværdierne er forskellige for forskellige arter af støv, og de er under stadig revision. Det er derfor ikke hensigtsmæssigt, at de er fastsat i selve loven. Alligevel må det fastslås, at den hidtidige fremgangsmåde ved arbejdstilsynets kontrol med støvfare mener vi ikke giver os tilstrækkelig sikkerhed, og det er baggrunden for, at arbejdstilsynet med tilslutning fra silikoseudvalget, hvori arbejdsmarkedets parter er repræsenteret, omkring nytår forsøgsvis indledte en særlig kampagne imod støvforurening. I første omgang gælder den støberier, men det påregnes, at den efter det første prøveår vil blive retningsgivende for en tilsvarende indsats på andre områder.

Efter den nye fremgangsmåde pålægges det virksomhederne selv at foretage eller lade foretage regelmæssige målinger dels af støvkoncentrationen på udvalgte arbejdspladser, dels af ventilationsanlæggenes effektivitet. Rapport over målingerne skal gives til sikkerhedsrepræsentanterne på virksomhederne og hvert halve år indsendes til arbejdstilsynet med behørig dokumentation, og måleresultaterne bliver så vurderet både af det stedlige arbejdstilsyn og af SIFA. Såfremt der så konstateres for høj støvkoncentration eller fejl ved ventilationen, sættes der en bestemt kort frist for modforholdsregler. I mellemtiden fortsætter man naturligvis de hidtidige bestræbelser for at komme støvforureningen til livs. Jeg kan oplyse, at SIFA i 1971 foretog en systematisk kortlægning af koncentrationer af asbeststøv og af andet støv på den store eternitfabrik i Ålborg. Denne undersøgelse er siden fuldt op med seks yderligere støvmålinger samt en lægeundersøgelse af samtlige ansatte for ikke så forfærdelig lang tid siden.

Camre: Jeg vil gerne takke arbejdsministeren, fordi der er iværksat så omgående og så effektive undersøgelser og foranstaltninger i denne sag. Det beviser igen, at det kun er, når ministeren presser på, at der virkelig sker noget i arbejdstilsynet, at arbejdstilsynet centralt ikke har taget tilstrækkeligt selvstændige initiativer, men at vi kun kan vente, at der kommer gang i disse initiativer.